

[Fiskeriministeren.]

handling efter forslag, som det ærede medlem nævnte, fra Skagen og Hirtshals fiskeriforeninger. Det skete i begyndelsen af 1960 bl. a. som følge af den udvikling, at danske fiskere i stigende grad fisker i Egersundområdet ud for den norske kyst, og jeg er derfor også glad for at få lejlighed til at redegøre for, hvad der hidtil er sket.

Sagen henvistes før min tid til det udvalg, som det ærede medlem nævnte, og som var nedsat til at behandle spørgsmålet om fiskeriets fartøjsmateriel. Jeg anmodede efter min tiltræden som fiskeriminister efter henvendelse fra de nordjyske fiskeriforeninger udvalget om at fortsætte sit arbejde, og dette skete da ved et møde den 15. februar 1961. I de følgende måneder udarbejdede et underudvalg, hvoraf formændene i de 2 fiskeriforeninger for Skagen og Hirtshals var medlemmer, efter en række undersøgelser en indgående redegørelse og afgav en indstilling til fiskeriministeriet om, at det skulle rette henvendelse til regeringerne i Norge og Sverige om på fællesnordisk basis at søge en hjælpetjeneste gennemført. Dette forslag blev forelagt det store udvalg den 2. maj, og den 18. maj holdtes et nyt møde, hvor det viste sig, at meningene om forslaget var så divergerende, at der ikke kunne blive enighed om en fælles indstilling til fiskeriministeriet. Da jeg imidlertid på daværende tidspunkt havde fremskredne planer om at nedsætte en fiskerikommission, og da sagen faktisk — kan man vist godt sige — havde låst sig fast i det hidtidige udvalg, foreslog jeg, at forhandlingerne videreførtes i en særlig underkommission under fiskerikommissionen, en underkommission, hvortil også folketingsmedlemmerne fra hovedkommissionen havde adgang; jeg kan i øvrigt oplyse, at hovedorganisationernes formænd og formændene fra Skagen og Hirtshals er medlemmer af denne underkommission. Den har holdt 2 møder, og i det sidste møde, den 1. februar i år, blev der enighed om den fremgangs-

måde, som Skagen og Hirtshals fiskeriforeninger havde foreslået, idet dog 1 medlem forbeholdt sig sin stilling.

Da jeg på dette tidspunkt kunne forudse, at jeg ville modtage denne indstilling, havde jeg allerede i midten af januar anmodet mine kolleger i Norge og Sverige om, at spørgsmålet måtte komme på dagsordenen ved det da planlagte fiskeriministermøde i Oslo den 29. og 30. januar. På dette møde vedtoges mit forslag om at lade et udvalg, bestående af repræsentanter for styrelserne i de tre lande og praktiske folk fra redningstjenesterne undersøge mulighederne for at gøre redningstjenesten mere effektiv ved en fælles nordisk indsats, hvilket altså også de andre nordiske landes fiskeriministre var interesserede i. Det må jo huskes, at en stor del af året fisker — som også det ærede medlem sagde — vel et par hundrede kuttere fra Danmark i det store Egersundområde, men samtidig fisker et par hundrede kuttere fra hvert af de to andre lande i området. Et enkelt dansk skib vil næppe være i stand til alene at klare opgaverne på tilfredsstillende måde — dertil er området for stort.

Udvalget samles her i København i meget nær fremtid, og jeg personlig agter ved den lejlighed at følge forslaget op. Jeg tror altså hermed at turde sige, at sagen ikke i nogen af sine faser er blevet unødigt forsinket.

Jeg forstår meget godt, at spørgsmålet rejstes netop nu, men vil dog nævne, at så vidt det er oplyst for mig, ville ingen af de ulykkelige forlis, som netop har fundet sted — og det synes jeg også vi må tage i betragtning — kunne være undgået, selv om vi havde haft flere moderne redningsskibe til rådighed, simpelt hen fordi de pågældende nødstedte fiskere ikke kunne nå at kalde på hjælp. Alligevel er det ganske klart, at disse ulykker understreger den strenge nødvendighed af at have den bedst mulige redningstjeneste.

Formanden: Jeg henstiller, at samtalerne i salen begrænses til det mindst mulige.